

יזכור אלקים

שש מאות רבבה, בני ישראל קדושים, שהומתו בכל מיני מיתות משונות ואכזריות בשנות הזוועות ת"ש - תש"ה, על פשעם האחד שהם בני אמונה, זרע אברהם יצחק ויעקב.

יזכור אלקים

ויחונן את אפרם של קרבנות עם ישראל, שהובלו המונים המונים לבתי המשרפות ורמץ עצמותיהם פוזר בשדות הגויים - אך בת קול אחרית שירתם "אני מאמין", הולכת מסוף העולם ועד סופו.

יזכור אלקים

ויצרו בצרור חיי הנצח אלפי קהלות ישראל קדושות, שנכרתו מארצות החיים בידי אשמדאי הנאצי, על עטרת יחוסן ותפארת מורשתן, על שפעת פריחתן וזרעי עתידן.

שומו שמים על שואה ומשואה זו - ארץ, ארץ, אל תכסי נהרי נחלי דמינו!

א. ויהי בימי שלוט ממלכת הרשע הנאצית במרכזה של אירופה:

בימים ההם, אלף שמונה מאות שבעים ושנים שנה לחורבן ירושלים בידי טיטוס הרשע, שמונה מאות ארבעים ושלוש שנה לטבח קהלות ישראל בימי מסעי הצלב, ארבע מאות ארבעים ושבע שנה לתבערת האינקביזיציה וגירוש יהודי ספרד, מאתיים תשעים ושנים שנה לגזירות ת"ח ות"ט -

קם הרשע המרושע, ראש ומנהיג גרמניה, והכריז מלחמת חרמה על עם היהודים, לאמור: "לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד".

מלכות הרשע גמרה אומר לעקור כל זיק אנושי נאצל, לקעקע אשיות האמונה הטהורה, עמודי הצדק והמשפט, החסד והרחמים, ותחת זאת להשליט את "משטר הדם והגזע", את הכח הגס והאכזרי - "כל דאלים צודק".

אלה משחיתי העולם יחדו את עם ישראל כאויבם הראשי וכנגדו השחיתו את חוד חניתם. אבות הטומאה הנאצית, הם עצמם הדגישו את הניגוד המוחלט בינם ולבין היהדות. כי הרי עם ישראל הוא הנושא את לפיד האמונה בקורות ימי אנוש, הרי בתורת ישראל הוטבע הצו העליון לחיבת האדם הנברא בצלם: "ואהבת לרעך כמוך אני ה'", והרי תורת המוסר על ארבעת יסודותיה משתקפת בפסוק אחד של ספר תהלים: "חסד ואמת נפגשו, צדק ושלוש נשקו".

זוהי דרכם של רשעי עולם מאז ומקדם, שמבין שבעים האומות הם שמים את האומה הישראלית כמטרה לחץ. כי היא הברירה של השטן וכת דיליה: "או היהודי - או אנחנו". הרשעים הארורים שבימינו, אשר שמו אור לחושך וחושך לאור, כך ניסחו את תכלית שאיפתם: "לטהר את העולם מן היהודים", כי אז תובטח השתלטותו של "הגזע העליון הגרמני" בתבל כולה לעולמי עד.

שחקה לו שעתו לשטן המשחית הגרמני. הוא הסתער, כבש והכריע אחת אחת כעשרים ארצות
ביבשת אירופה:

את אוסטריה
ואת צ'כוסלובקיה,
את פולין,
את דניה
ואת נורבגיה,
את צרפת
ואת בלגיה,
את הולנד
ואת לוקסמבורג,
את רומניה,
את יוגוסלביה
ואת בולגריה,
את ליטא
את לטביה
ואת אסטוניה,
את אוקראינה
את רוסיה הלבנה וחלקי רוסיה הגדולה,
את יוון
ואת איטליה,
ואת הונגריה

אללי

כי אדמת אירופה רובה ככולה נעשתה גיא הריגה לבית ישראל.

ב. הביטו וראו, אם יש מכאוב כמכאובי הדור הזה

טיטוס הרשע, עובד האלילים, הצית אש במקדש והחריב את מלכות יהודה - ואילו את היהודים המנוצחים הולילו לגיונותיו שבי עד לשערי רומא ונפשם היתה להם לשלל.

טורקבימדו, האינקביזיטור הנוצרי, העמיד לפני היהודים בספרד את הברירה: המרת דתם או גירושם בעירום ובחוסר כל - היהודים בחרו במקל הנדודים ותרזו להם מקלט בארצות קרובות ורחוקות.

המ"ל הרשע, מנהיג האוקראינים המתמרדים, שפך זעם נקמתו על ישובי היהודים ופרסות סוסיהם של מחנות הקוזאקים טבלו בדם ישראל - אולם את דת ישראל לא חרף ואת תורת ישראל לא נאץ.

והצורר של ימינו, בכור השטנים היטלר, שם רשעים ירקב, עלה על כולם במשטמתו התהומית, שהולידה את מזימת הכליון - כליון עם ישראל כולו, כליון רוח וגוף גם יחד. גזר המוות, שהוצא בשם גרמניה על כל אשר דם יהודי נוזל בעורקיו היה ללא תנאי וללא ערעור וללא יוצא מן הכלל.

גזר הכליון נתקפל במלה האחת: "יהודי". מלה זו, שמקורה בקודש ויחודה בקדושה, שמשה הנמקה יחידה להרג מליוני היהודים ולהרס מעוזי היהדות מדורי דורות.

אכן, מי כדורנו אשר מצה עד תום ומתוך אימי תהום את הפסוק: "כי עליך הורגנו כל היום".

את המלחמה השטנית להשמדת היהדות פתחו הצוררים הנאצים בריש גלי באותו "ליל הבדולח" של ט' במרחשון שנת תרצ"ט, מתוך הצתה מופגנת של בתי הכנסת בכל קהלות גרמניה.

את מסע הנצחון שלהם על אדמות פולין חתמו צבאות גרמניה בהריסת בתי כנסיות ובתי מדרשות, בחילול ספרי תורה ושריפתם קבל עם ועדה ובשאר תחבולות משוקצות לבזות את קדשי ישראל.

את ימי הפורעניות להטלת הגזירות הנוראות, לרבות חיסול הגיטאות והסעת רכבות המוות, קבעו הזדים לשבת ומועד, ראש השנה ויום הכפורים, חנוכה ופורים, או דווקא לתשעה באב - על מנת להתקלס בדת ישראל ולהתעלל בעדת נאמניה ומקדשיה.

כמטרה ראשונה לכל מכה ופגיעה, לעג וקנטור, עינוי ורצח - נהגו בני שחץ הנאצים לבחור תמיד בנכבדי האומה, רבניה וחכמיה, אדמו"רים וצדיקים, ראשי העדה ופרנסיה, אשר הכרת פניהם ענתה בם כי תפארת בית ישראל המה.

ומה נקבע על ידי משטר המרצחים כתו קלון ליהודים, לשם הכלאתם בצינוקי הגיטאות והרתמתם לעבודת הכפיה במחנות השעבוד? הלוא הוא "מגן דוד" המקודש אצל עם ישראל, אשר נהפך לבסוף לתו המוות ולווה את הקרבנות בדרכם האחרונה, עד שנסגרו עליהם דלתות הכבשנים.

אללי

כי קשר הנצה בין הקדוש ברוך הוא, אוריתא וישראל נתחדש בדורנו בלהבות האש של מוקדות ההשמדה.

ג. אוי לנו, כי עיפה נפשנו להורגים

בדרך יסורין ארוכה ומתעתעת הוליך השטן המשחית הנאצי את היהודים, עד שנפער לפניהם פי שאול. אבוי, כי קיבוצי בית ישראל נלכדו שלב אחרי שלב בפחי מזימותיהם של המשמידים.

משעלו הצוררים לכס השלטון בגרמניה, ראשית צעדם היה לבודד את היהודים. בכחש לשונם הם הכריזו: "איך אנו מנהלים אלא מלחמת מגן נגד השתלטות היהודים על העם הגרמני". והיהודים בגרמניה, כחתף בא עליהם מסע הרדיפות וההתעללויות, על בתיהם ובתי עסקיהם הודבק סימן הזיהוי היהודי, הם ורכושם נעשו הפקר - עם כל זה קומתם לא נתכופפה ולנוכח מכת התדהמה נשמעה קריאה אמיצה: "נשא בגאון את אות הקלון!".

משכבשו הנאצים את פולין ותפסו בכפם את גדול מרכזי החיות של היהדות, הם הצהירו בערמת לשונם: "שובו לכם, יהודים, אל הגיטו ותחיו כאוות נפשכם בין חומותיו". ראו היהודים, כי חזרה וירדה עליהם חשכת ימי הביניים לסבל ולהשפלה, לגזירות ולרדיפות, ודימו בנפשם שבזאת השיגו המשטינים את מטרתם.

כבדה יד הצוררים, בגיטאות הצפופים השתררו רעב ומגיפות. אך כלואי הגיטאות נאבקו בחרוף נפש על שמירת צלם אלקים שבאדם. רשת מסועפת הוקמה לסעד הדדי ועזרת אחים במצור ובמצוק. מוסדות חינוך וקבוצות לימוד פעלו במחתרת, וקול התורה לא נדם. חיי דת ומסורת נתקיימו בחשאי, בתנאים ובנסיבות שלא יתאורו. חניכי חסידות ובני ישיבות התחפרו במרתפים, לחיות בצוותא בלהט קודש ומתוך כוונות נפשית לעמוד בכל הנסיונות. רבנים וצדיקים, מאורי ישראל בדור הגזירה, נתעלו בכור העינויים והאצילו מהודם על ההמונים הנמקים.

פרפרו אסירי הגיטאות בין החיים והמוות, ורוחם לא ידעה כניעה. אדרבא, כגבור נטל הצרות והגזירות, כן נתחשל עוז עמידתם.

קצרה רוחם של המשחיתים, על כי הגיטאות לא נעשו בתי קברות לשוכניהם כפי שהם ציפו לכך. ואז הופעלה התוכנית להשמיד את היהודים השמדת בזק, במרכזי הרצח המיוחדים. רוקנו הגיטאות ורכבות הגירוש הופנו אל מקומות ההרג. או אז ניצת לפיד המרד בגדול הגיטאות, וורשא, להילחם ולהתמודד עם עצמתה הנוראה של ממלכת הרשע הנאצית.

התקוממו כלואי הגיטאות, גם בביאליסטוק, בקראקא, בבנדין ובעוד מקומות, והנשיק בידיהם היה כה דל, והסיוע מאת השכנים, הגויים היה כה מועט. אך לא מר היאוש כי אם עוז האמונה הניע והלהיב את המתקוממים.

היהודים הדוויים בגיטו לובלין, משאונסו לצאת במחול ולשעשע את קלגסיו של השטן בשירי עם חסידיים, פצחו בשירת בטחון אדירה: "אנו נבלה אותם, אבינו שבשמים!". וחבורת הפרטיזאנים בגיטו ווילנא, משחישלה את קומץ כלי זינה כנגד האויב המשוריין מכף רגלו ועד קדקדו, נישא מקרבם המנון הקרב: "אל נא תאמר, זוהי דרכי האחרונה!". אלה כן אלה, אמונת הנצח הישראלית לא דעכה בהם עד נשימתם האחרונה.

אלֵלֵי

כי לאחר מופת הגבורה של מעונוי הגיטאות נפערה תחתם תהום האבדון.

ד. ראה ה' והביטה מה עוללו לנו

יונקי שדיים רוטשו במו ידיהם של הרצחנים, וצחוק של הנאה שפוך על פרצופיהם.
תינוקות של בית רבן נופצו ראשיהם באבני קיר וגופותיהם נוקבו ככברה ממכונות יריה, מעשה שעשועים.
בתולות ענוגות, בנות ישראל צנועות, התקלסו הטמאים בהן עד שיצאה נשמתן הטהורה.
נכבדי עם, עטורי שיבה, היו למרמס תחת מגפיהם של הקלגסים וגוויותיהם השסועות הושלכו לתלי אשפתות.
קהלות שלמות נדחקו לתוך קרונות גירוש דחוסים, שרצפתם סיד וחלונותיהם אטומים ובטרים הגיעו לחצרות המוות גוועו רבים מהם בגסיסת יסורין אטית, בצמא ומחנק, בדכאון ועלפון.
ואלה שהובאו חיים עד למחנות ההשמדה, המוני בית ישראל, אנשים, נשים וטף, דורות משולבים, אבות על בניהם, אמהות על יונקיהן, סב ונכד יחד, כולם הוצעדו ישר אל תאי הגאזים ותנורי המשרפות.
איכה נבוא לקונן על זוועות השואה ומוראותיה - ושפת אנוש דלה היא מלהביע את תעצומת האסון והיגון, שאין אח ודמיון להם.
אי תו להתוות על מצחם של חיתו האדם, אשר שפכו דם נקיים של רבבות אלפי יהודים לא מתוך שכרון חושים ובולמוס של שעת טירוף, אלא על פי תכנון קר וקפדני ומתוך ניצול כל שכלולי המדע והטכניקה? במכוני הקטל הופעלה תעשיית המוות, לפי מכסות תפוקה יומיות: שמונת אלפים נקטלים ליום בכל אחד מאולמות ההרעלה.
ואי ציון של תיעוב ושיקוץ לשודדי הקרבנות, אשר אף על מפתן המשרפות ארבו לשלל? ערימות, ערימות נצברו משארית הפציהם של המובלים לטבח: בגדיהם ונעליהם, כותנותיהם לעורם. שערות הנשים, שנגזזו כהגוז צאן לפני השחיטה. שיני הזהב שנעקרו מפיותיהם של ההרוגים, שעה שהגוויות נערכו לתבערה ולטחינת העצמות.
איכה ניחד את שמותיהם וננציח את זכרם של בני עם נעקד - והשטן עם כתות המשחיתים טרחו למחות מהם כל שם וצורה, תואר ויחוס, מעמד ויחוד. תחת זאת נחרתו בעור בשרם מספרים סידוריים בכתובת קעקע, וכך כבני בלי שם, נבלעו ונעלמו בלוע הכליון.
איכה נמצא את שואת בית ישראל ונעלה את הסיכום הנוקב של "שישה מיליון קרבנות" - והלוא כשליש מביניהם היו ילדים רכים ובני תשחורת, אשר עם קטילתם נעקרו במזימת זדון שרשי הדורות העתידיים.
אהה, איכה נקונן? אהה, איכה נדום?

אם נדום אנו, בני דור השואה, אשר בעינינו ראינוה ובבשרנו היא צרבה, מהיכן ידעו הדורות הבאים לרדת למעמקי התופת של אסון בית ישראל, אשר לא יאומן כי יסופר?

אללי כי נאלמנו דום, החשינו מעצמת השברון וכאבנו נעכר.

ה. הוי יבשת הדמים, קול דמי מיליוני אחינו צועקים מן האדמה

בגד בגדה בנו אירופה. זו אירופה, אשר בה שולטת דת הנצרות, המטיפה לאהבה ולחמלה. זו אירופה, מטרופולין התרבות והקידמה, שהניפה את דגל החופש, השוויון והאחוה. זו אירופה, אשר בה הזדקף מעמד הפועלים, הנלחם לצדק וליושר ולאחדות העמלים מבני כל העמים והגזעים.

והיא, אירופה על כל זרמיה ושכבותיה, התכחשה ליהודים לעת שברם הנורא ועשתה את כל תורותיה פלסטר.

בגרמניה צמחה הרעה.

הגרמנים, "עם ההוגים והפיטנים", התימר לתפוס מקום בראש בתרבות אירופה. ומה רבו היהודים, שהקריבו את אונם ואת כושרם להאדרתה של גרמניה. בצרו את כלכלתה, הרחיבו את גבולות תרבותה, ופארו את שמה על פני תבל. וגרמניה גמלה להם, ככתוב: "תחת אהבתי - ישטנוני".

ומגרמניה הועתקה התבערה לאדמת פולין.

פולין, אשר היהודים אמרו לחסות בצלה ואפפו את שמה בהילת האגדה: "פה - ליץ". פולין, שהיהודים יצקו את ראשוני מטבעותיה והניחו את יסודות משקה. בנו את מרכזי חרושתה וסללו דרכי הקשר שלה אל העולם. פולין זו, אשר לעת מצוקתה נשבעה שבועת אמונים ליהודים: "למען חרותנו וחרותכם", היא שנבחרה להיות שדה הקטל העיקרי ליהודי אירופה כולה ומעל אדמתה התאבכו במשך שנים ענני העשן של כבשני ההשמדה, באין פוצה פה מסביב.

הוי, עד מה בגדו הגויים ביהודים שכניהם. כי מי שנותר לפליטה מרכבות המוות ופלוגות החיסול הנאציות, היה טרף לציידי היהודים מבין יתר העמים, אשר עצמם היו נתונים בעול הכבוש הנאצי: הפולנים, הליטאים, הלטבים, האוקראינים, הקרואטים, הסלובאקים, ההונגארים ועוד.

מכל עבר ארבו הרודפים, בערים ובכפרים, במבואי היערות. ומה קבלו תמורת כל יהודי שנלכד חי, תמורת ילד יהודי חבוי, שנתגלה בחורים ובסדקים? את מלבושו ואת נעליו של הקרבן, עם בקבוק יי"ש להיטיב את לבם.

אבוי, כי עמי העולם כולו עמדו על הדם היהודי. מנהיגה של גרמניה הנאצית הכריז בגלוי: "באם תפרוץ מלחמה עולמית, זו תביא את השמדתו של הגזע היהודי באירופה". וראש מארגניה ומבצרה של החזית העולמית כנגד הנאציות - היה זה צ'רצ'יל, ראש ממשלת בריטניה - הודה במפורש: "זעם ההתקפה הראשונה על מעוזי החופש וכבוד האדם ניתן על היהודי". והיהודים, אזרחי ארצות אירופה כולן הופקרו לטבח, באין אומות העולם נכונות למאמץ כלשהו למען הצלתם.

אוי לו לעולם, שאטם את אזנו והקשיח את ליבו משמוע את הזעקה שעלתה מפני נידוני שאול: "מחמס אחיך יעקב תכסך בושה - - - ביום עמדרך מנגד - - אל תעמוד על הפרק להכרית את פליטיו - - ". להקות אדירות מחילות התעופה של מעצמות הברית פקדו יומם ולילה את ערי גרמניה להרסן עד היסוד בן, ולא נחלצו לשלוח אף מטוס אחד לפוצץ את כבשני אושביץ, שפעלו לעיני השמש ללא הפרעה.

ואם אכן קמו ונתעוררו במדבר הגויים אנשים אצילים, מחסידי אומות העולם, שהושיטו יד וגם סכנו את חייהם להציל יהודים - הרי מספרם היה כה מצער. עם אחד בלבד היה, העם הדני, אשר מאות מבניו נחלצו למבצע הצלה נמרץ לעת גירוש היהודים מארצם, - והם שהצילו במידת מה את כבודה של האנושות.

אך אותם המצילים הנועזים מבין הגויים הוכיחו כי ניתן היה להציל מתוך מלתעות הטרף, אילו היה הרצון והנכונות לכך. שביבי אור אלה של התעלות אנושית מדגשים, על כן, ביתר שאת את קלון האדישות של עולם הגויים.

אללי

כי לעיני התבל נשפך דמם של היהודים ועולם אדיש וקשוה עמד מנגד.

א. ועל זאת דווה לבנו, כי הרבם של הרשעים נתקעה בעורקי החיות של אומה בגלותה

גלה עם ישראל מארץ נחלתו, והתורה גלתה עמו. נדדו שבטי ישראל מגולה אלי גולה, כאניה סוערת הנשאת על נחשולי זעף, ושכינתא בגלותא נתלוותה עמהם בכל נדודיהם. נדדו בני ישראל וספרי התורה בזרועותיהם. מירושלים לרומא, ומרומא לצרפת ולספרד. ומספרד לתוגרמה וליוון, לאיטליה ולאשכנז. ומאשכנז לפולין וליטא, בוהמיה והונגריה, רוסיה ואוקראינה. בכל מקום שבו נתקע יתד לישוב יהודי - שם מצאה התורה אכסניה לעצמה.

על נהרות הווייסל והדווינה, הדניסטר והדנובה, הריין והמיין, התישבו היהודים ועל כל ארץ וארץ משכו ברכה. בתוך יערות עד כוננו ערי מושב פורחות, ואת ידם שלחו בכל מלאכה. על פני הנהרות הוליכו את תנובתה של ארץ אחת לרעותה. גדלו והתפתחו חבלי אירופה, המאוכלסים יהודים, והם נתרבו והכו שורש בתוכם.

בדורות האחרונים נתיחדה אירופה המזרחית כאם היהדות. אם בחכמה ואם בבנים. שם עמד ערש לידתם של שני שלישים מבני העם היהודי בדורנו. שם חיו היהודים באון ובגאון את חייהם בצביונם המקורי, ומשם אבן פינה ויתד נאמנה לכל מעוזי האומה היהודית, הפזורה בכל קצוי תבל.

אהה, כי בהתחולל השואה חשנו באמיתות הכלל העתיק: "המקודש יותר - חרב יותר". אדמת אירופה פצחה את פיה ותבלע חיים את מרכזי הכח של האומה ואת מצודות הרוח שלה.

אנו הדור, שעוד חזה את תפארתם של משכנות ישראל, בטרם שקעו תהומה. משכנות של תום אמונה וזוך נפש, של חן וחסד, תורה ודעת. לא שבעה העין מלהביט בדיוקנאותיהם הקורנים של יהודים כשרים ושלמים, שלמים עם זולתם ושלמים עם קונם. באפנו נשמנו את ריח ניחוחם של יהודי שבת ויום טוב, יהודים בעלי הנשמה היתירה.

איכה היתה לשמה ארץ רבתי עם. כל השמות עתירי יחש ועטורי הוד של קהלות קודש, ערים ואמהות בישראל, נמחו מספר החיים ובמקומם נחרתו בדברי הימים שמות חדשים, שמות ספוגי בלהות של מחנות זוועה ובורות הרג.

ואלה השמות, אשר יירשמו לדראון עולם:

אושביץ וטרבלינקה, בלז'ץ ומידנק, סוביבור וחלמנו. מחנות העינוי והחיסול יאנובסקי בלבוב ופלאשוב בקראקא - כל אלה על אדמת פולין. ועל אלה - הגיטו בוורשא הבירה, שהוצת וכלה באש הנקם הנאצית לעת מרד היהודים.

שדה הטבח פונאר שליד ווילנא, ירושלים דליטא. זירת הגרדום "הפורט התשיעי" בקובנא, בירת ליטא. גיא הרצח קיזרוואלד בריגא, בירת לטביה. מחנה החיסול קלוגה, באסטוניה. חפירות ההריגה וקבר האחים הענקי "באבי יאר" שליד קיוב. מרחץ הדמים בטרנסטינץ, אשר ליד מינסק. בורות המומתים בהמון באודיסה, חרקוב, ברדיצ'ב, ז'טומיר ועוד כהנה ישובים יהודים בתחומי ברית המועצות.

מחנות הריכוז בוכנוואלד, דאכאו, ברגן בלזן, זכסנהאוזן, ראוונסבריק, ושטוטהוף - כולם בגרמניה.

מחנה הזוועות מאטהאוזן ושלוחותיה - באוסטריה.

ועל אדמת צ'כוסלובקיה - מחנה ההסגר הגדול של טרזינשטאדט.

ובצרפת - מקומות האיסוף דראנסי ופיטיביה.

ובהולנד - מרכז הגירושים של ווסטרבורק.

ובבלגיה - מחנה ההסעות של מאלין.

וביוגוסלביה - מקומות הטבח של יסנובץ וזמון.

וביוון - גיטו הפחדים של סלוניקי, עיר ואם ליהדות ספרד.

ובאיטליה - ציד היהודים וחיסולם ברומא, בירת הוואתיקן.

ובהונגריה - מחנות העינויים לעובדי כפיה יהודים, בשם "מונקא טאבור".

וברומניה - ארץ הגזירה טראנסניסטריה.

אללי

כי יהדות אירופה נכחדה, באין אפילו מצבת קבר אחריה.

ז. שאו קינה והרימו קול נהי ואל דמי לנו

אמנם גם ראה ראינו במפלגתם של הרשעים, כפי שכתוב: "חרב פתחו רשעים - חרבם תבוא בלבם, אחרית רשעים נכרתה". מלכות הזדון הנאצית הוכרעה ונתמוטטה, זרוע הרשע נשברה לרסיסים וראו כולם, כי יש אלקים שופטים בארץ. האם בזאת נוכל להתנחם?

הראש והראשון לשלטון הצוררים כשל ונפל. הוא הוליך את עמו מאיגרא רמא של נצחונות מרעישים, לבירא עמיקתא של תבוסה מחפירה. מאימת יום הדין המתקרב שלח מנהיג הפושעים הנתעבים יד בנפשו, מתוך קללת זעם אין אונים. וכזו היתה צווחתו האחרונה של בכור השטן בצללו אל תהום הנשיה: "הנה, היהדות העולמית מתנקמת בי!".

כגורלו שלו היה גורלם של ראשי חבר המרצחים. שר התעמולה שלהם, המסית והמדיח גבלס, רשם ביומנו דברי רהב אלה: "בירושלים הכריזו היהודים על יום צום, ליד הכותל המערבי התפללו ושפכו את קללתם על ה"מנהיג" שלנו, על גרינג (המצביא הראשי של צבאות הגרמנים), על הימלר (מפקד הס"ס, לגיונות משמידי היהודים) ועלי. לעת עתה לא הרגשתי שום תוצאות מכך...". והנה מארת היהודים קמה ונהיתה, כי ארבעתם קפצו שאולה בבזיון ובבעתה.

בנירנברג, עיר הרשע, אשר משם יצאה חוקת הגזענות הנאצית, נערך משפטם של כמה מגדולי הפושעים הנאצים. ואלה, אשר נשפטו באשמת ארגון הטבח ביהודים וגזר דינם היה לתליה: רוזנברג, הפילוסוף הנאצי הראשי והאחראי לחיסול היהודים באיזורי הכבוש ברוסיה הסובייטית. פראנק, המושל העליון של פולין הכבושה, ושטרייכר, עורך "שטרימר" שהפיץ מאין כדוגמתו את הזוהמה של שנאת ישראל.

כמו כן הובאו לבתי המשפט, נידונו והוצאו להורג כמה מראשי התלינים של יהדות אירופה: הס, המפקד של אושביץ. גט, מפקד מחנה פלאשוב. פישר, השליט על גיטו וורשא. שטרופ, מפקד החיילות שהציתו את הגיטו. ביבוב, מקפח הגיטו בלודז'. קראמר, מפקד מחנה ברגן בלזן. וויסליצני, מחסלם של יהודי סלובקיה ויוון, ועוד.

ועל כולם - רב הטבחים וראש המבצעים של מטה ההשמדה, אייכמן, הוא נמלט מדין של המעצמות ובטח בלב, כי יד הצדק לא תשיגו. אך שליחי ישראל רדפו אחריו ללא ליאות ותפסוהו חי. בירושלים, בירת ישראל, הועמד למשפט וכך נגולו לעיני העולם זוועותיה של מלחמת ההשמדה ביהודים. גמולו שולם לו בראשו, והיתה זו אולי הפעם הראשונה בקורות שנאת עולם לעם עולם, כי מרצח יהודים ישפט על ידי יהודים.

אך, האם באלה נתנחם?

אללי

כי תמוטת הרשעים בוששה לבוא, הפח נשבר ואנחנו רק מתי מעט נמלטנו.

ה. גדול כים שברנו, כי אין מנחם לאומה ששיכלה שליש ומעלה מבניה והם מבחירה

עם כל זה, עינינו הרואות כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו. כי מי כדור הזה, אשר שתה מצה את כוס התרעלה, חזה גם בקיום ההבטחה, הכלולה בעצם פרשת התוכחה: "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, לא מאסתי ולא געלתי לכולתם להפר בריתי אתם, כי אני ה' אלקיהם".

אף בדור שואה זה, ירדו כרוכים האסון והנס.

יבשת אירופה מעלה מעל ביהודים. אירופה המזרחית, מרכז העם היהודי בדורות האחרונים, אכלה את מרבית יהודה. אולם מה שחרה לו לשטן המשחית ועל זאת התאונן: "כי יהדות אירופה לא נשארה בתחומיה, אלא הקדימה תנועת הגירה גדולה אל מעבר לים".

בואו ונתבונן בזה הפלא.

במשך כיוכל שנים, משהחלה הצטברות אדי הרעל של השטנה הגזענית נגד העם היהודי, נסתמנו שני זרמי יציאה של יהודים מאדמת אירופה. הנחשול העיקרי נטה לעבר אמריקה, אשר בתוכה הלך והתגבש הקיבוץ היהודי הגא והעצום. בו בזמן נהרו פלגים פלגים של עולים וחלוצים אל החוף הנכסף של ארץ ישראל, אשר הוכן בטרם שואה כבסיס לתקומת האומה והצלת שרידיה.

משמעותו של פלא זה, הלוא הוא נעוץ באותה עצה עתיקה של יעקב אבינו: "ויחץ את העם אשר אתו... לשני מחנות. ויאמר, אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו, והיה המחנה הנשאר לפליטה".

אמנם גם מחנה הנמלטים אשר מחוץ לתחומי אירופה היה בחזקת סכנה. גרמניה הנאצית זממה להשתלט על עולם ומלואו, וכפסע היה בינה ובין הנצחון המלא. ואז, לעת שכרון הצלחותיו, השמיע השטן את אימו כלפי היהודים שמעבר לים: "גורלכם נחרץ, גם עדיכם נגיע!".

הישוב היהודי בארץ הקודש גירה במיוחד את השטן המשחית, וצבאותיו הסתערו מכל צעד ועבר. מצפון דרך סוריה, בעקבות כניעתה של צרפת. מדרום מזרח, דרך בבל, בעזרתו של המשטר הנאצי-ערבי. ומדרום מערב, דרך מדבר סיני, גדלה ביותר סכנת הפלישה.

אולם מדי פעם בפעם חזר והתרחש אותו הפלא. המצביא האיטלקי, גראציאני, שלח את מחנותיו על פני מדבר לוב, להכניע את מצרים ולפתוח את הדרך הלאה, לכבוש ירושלים. הכובש הגרמני המנצח, רומל, הרחיק לכת עם לגיונותיו עד לחופי הנילוס והוא נפנף בחרבו לצד ירושלים. וכל ההסתערויות נשברו, אויבי ישראל הוכו שוק על ירך. כך ניצלה ארץ ישראל, התוחלת לשארית האומה, ונתקיים: "ובהר ציון תהיה פליטה והיה קודש".

ובתוך התופת עצמה, באירופה העקובה מדם, אירע נס של הצלת אודי הכבשנים. ראש הצוררים פקד להתמיד במלחמת ההשמדה "עד היהודי האחרון". עם התפנית בחזיתות המערכה, כאשר גייסות הנאצים נהדפו אחורנית, קפץ מנהיגם המרושע ונשבע: "יהודי חי גם אחד לא ישאר באירופה, שיוכל לרקוד על קברי".

והנה, אך נדרס נחש הארס הנאצי במאורתו ומכל העברים זחלו יצאו יהודים, אשר שרדו. מתחת למפולת הגיטאות הם נתלקטו, מחורי המחבואים וממעבי היערות. ומשם, מתוך עמק הבכא, העלו אתם תשוקת חיים, אומץ רוח וחוסן אמונה.

אצל פליטי השאול בקעו מעינות פלא של חיוניות יהודית. במחנות העקורים, של השדודים מכל וכל, נתחדשו עד מהרה ובתנופה עזה חיי משפחה וחיי ציבור, וכן חיי תורה ודת. מתוך מחנות הדווי של שארית הפליטה התנשאה הבשורה: "זעל אף הכל ואחרי ככלות הכל - עם ישראל חי!". מתוכם, מבין השרידים הסחוסים והרצוצים, נתארגנו שיירות המעפילים, אשר פרצו את השערים הנעולים למקלט האומה בארץ ישראל.

וראה זה פלא: כי להבות המשרפות, שלחכו את גופותיהם של מיליוני היהודים, לא יכלו לאמונת הנצח המקננת בנפש פנימה של כל איש ישראל.

אלה האודים העשנים, שרידי המוקדות, הם שהעלו מקרבם את האבוקה הקדושה לתקומת חיי התורה. וכך נתעלה דור זה מאימת החשיכה הגדולה של "זאנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" לרום הדרגה של "זענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו".

הנה כי כן צרורה דמותו של דור השואה, דור נורא הוד זה, באותו ניגון לוהט של כלות הנפש לגאולה ולתיקון העולם, הניגון שזנק מחביוני הנשמה היהודית אל מול לשונות האש של בתי הכבשן:

אני מאמין

באמונה שלימה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה - עם כל זה אני מאמין,

אני מאמין, אני מאמין -

דגם הבנין
בן שש הקומות
שייבנה בעז"ה
להנחלת מורשתם הרוחנית
של ששת מיליוני היהודים
שנעקדו, נטבחו ונשרפו
על קידוש השם
בשנות הזעם
ת"ש-תש"ה

יזכור אלקים

נשמות

אבי ואמי:

אבי זקני ואמי זקנתי:

אחי ואחיותי:

קרובי ובני משפחתי:

הן שהומתו הן שנהרגו הן שנשחטו הן שנשרפו ונהנקו על קדוש השם בשנות השואה הנוראה באירופה

אב הרחמים שוכן מרומים, ברחמי העצומים הוא יפקוד
ברחמים, החסידים והישרים והתמימים, שמסרו נפשם על
קדושת השם, הנאחזים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו
יזכרם אלוקינו לטובה עם שאר צדיקי עולם וינקום נקמת דם
עבדיו השפוך, ככתוב בתורת משה איש האלקים: "הרנינו גוים
עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו"

